



miinsa poteroihin ja pulpeteista rakennettujen panssariesteiden taakse. Sieltä he huutelivat karsivällisellä äänellä opettajainvalmistuslaitoksessa oppimiaan ystävällisiä kehotushuutoja, kuten "Ette nyt viitsisi häiritä opetusta" ja "Ollaanpas sitten hällisemättä siellä".

Mutta suorasuuntaustulituksen jatkuessa taukoamatta ja pommien räjähdellessä yhä lähempänä alkoi heikkohermoisimpien opettajien mielenrauha pettää.

— Ne jytää meitin! parahti historian opettaja.

— Pitää sanoa "He jytäävät meidät", oikaisi kovahermoinen äidinkielen lehtori.

## Rauha katosi koulusta

Yhtenä kuulakkaana pakkasamuna levisi Kuudennentoista Kaupunginosan ja Lievealueiden Peruskoulun Ala- ja Yläasteen sekä Lukion, ent. Yhteiskoulun pihalle, käytäville ja luokkahuoneisiin kammottava tieto: Rauha on kadonnut koulusta!

Koko KKLPAYLentYK oli tietysti aivan kuohuksissaan. Kylähän oppilaita katoili ilman sen kummempaa tohinaa harva se päivä: kuka jäi kaljalle, kuka putkaan tai pieksämään eläkeläisiä, kuka muuten vain lintsaamaan. Mutta että Rauha, tuo pieni sinisilmäinen tyttö yläasteen keskimmäiseltä tasokurssilta! Hän ei ollut kadonnut koskaan ennen. Se oli ennenkuulumatonta. Se oli uskomatonta. Mihin vielä päädytäänkään, kysyivät kaikki, jotka saivat suunvuoron.

Rauha oli kaikkien lemmikki ja kouluneuvoston sihteeri, joten ei ollut ihme, että pihalla oppilaiden kesken esiintyi pientä levottomuutta. Oppilaat olivat sitä mieltä, että opettajat olivat laiminlyöneet valvontavelvollisuutensa, ja siksipä he nyt marssivat ympäri pihaa huutaen rytmikkäästi: "Rauha takaisin KKLPAYLentYK:hon! Rauha takaisin KKLPAYLentYK:hon!"

Yläasteen pojat jopa olivat valmistaneet kemian tunneilla Molotovin cocktaileja, joita he nyt nakkelivat harvakseltaan opettajainhuoneen ikkunasta sisään. Luontokerhossa oli näprätty kokoon myös konekivääri. Sitä laiteltiin parhaillaan aseisiin pyöräteelineen taakse.

Panssariliiveihin sonnustautuneet opettajat puolestaan yrittivät sisällä parhaansa mukaan suojautua katedereihin kaiva-

— Kun sais hutkia edes kartta-kepillä, murahteli rehtori.

Lopulta katsottiin parhaaksi kutsua apuvoimia paikalle. Järjestettiin pikainen kenttä-äänestys siitä, pitäisikö apuun kutsua Neuvostoliitto, Yhdysvallat vai kouluhallitus. Kouluhallitus voitti niukasti.

Rehtori lähti soluttautumaan puhelimen luokse ja pääsikin sinne suunnatonta urhoollisuutta osoittaen opettajatovereidensa kurinkuvaushuutojen turvin. Hän sai kuin saikin soitetuksi sekä opetusministerille että kouluhallituksen pääjohtajalle, jotka lupasivat oitis tulla hätiin.

Ja eipä aikaakaan, kun kadulta alkoi kuulua iloinen panssariauton sireenin ulvonta. Lyhyen tulitaistelun jälkeen autosta hypäsivät ulos opetusministeri ja kouluhallituksen pääjohtaja, sekä — arvatkaapas kuka! Pieni, sinisilmäinen Rauha-tyttönenpä tietysti! Hän oli raukka myöhästynyt aamulla koulubussista, kun oli sitä ennen kipaissut viemässä sairaalle mummolleen kamferitippoja ja joutunut jonottamaan apteekissa. Niinpä hän oli mennyt tienposkeen liftaamaan, ja ihme ja kumma: oli sattunut pääsemään juuri kouluherrojen panssariauton kyytiin.

Rauhan paluu Kuudennentoista Kaupunginosan ja Lievealueiden Peruskoulun Ala- ja Yläasteen sekä Lukion, ent. Yhteiskoulun turvalliseen suojaan herätti tietysti valtaisan hurrahuudon ja liennytti levottomuudet sillä silmänräpäyksellä. Oppilaat palasivat kirkassilmäisinä ja punaposkisina luokkiinsa raapustamaan rasteja ruutuihin ja oppimaan alkioita.